

Sygn. akt II K 90/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSR Tomasz Zieliński

Protokolant – sekr. Anna Rogojsza, st. sekr. sąd. Aneta Dybikowska

w obecności Prokuratora Rejonowego w G.– Grzegorza Ryńskiego, Asesora Prokuratury Rejonowej w G. – Sebastiana Pilch, Asesora Prokuratury Rejonowej w G. – Andrzeja Zagraby

po rozpoznaniu w dniu 06.06.2017 r., 18.07.2017 r., 27.10.2017 r., 01.12.2017 r., 19.12.2017 r., 22.03.2018 r., 20.04.2018 r., 26.06.2018 r. sprawy

T. Ł.

urodz. (...) w G.

syna R. i H. zd. S.

oskarżonego o to, że:

W dniu 16 października 2016 roku około godz. 20:00 na trasie M. – S. gmina W. znajdując się w stanie nietrzeźwości (o zawartości 2,49%, 2,46% i 2,20% alkoholu etylowego we krwi) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) czym spowodował kolizję drogową wjeżdżając w/w pojazdem do przydrożnego rowu a następnie usiłował kontynuować dalsze prowadzenie pojazdu po drodze publicznej lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na uniemożliwienie mu wyjechanie z rowu przez przypadkowego świadka zdarzenia, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości a nadto w okresie od października 2015 roku do stycznia 2017 roku działając czynem ciągłym w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, na trasie B. – K. - G. prowadzą kilkakrotnie na drodze publicznej pojazd mechaniczny marki V. (...) o nr rej. (...) i R. (...) o nr rej. (...) nie stosował się do decyzji Starosty (...) nr (...) (...) (...) z dnia 15.04.2014 roku o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami

tj. o czyn z art. 178a§4 kk w zb. z art. 13§1 kk w zw. z art. 178a§4 kk

w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11§2 kk

1. Oskarżonego **T. Ł.** w ramach czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia uznaje za winnego tego, że:

a) w dniu 16.10.2016 r. około godz. 20:30 na trasie M. – S. gmina W. znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 2,49% alkoholu etylowego we krwi prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy m-ki V. (...) nr rej. (...) będąc wcześniej prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 19.03.2014 r. w sprawie sygn. akt IIK 28/14 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości tj. występku z art. 178a§4 kk;

b) w dniu 16.10.2016 r. około godz. 20:34 w miejscowości M. gmina W. znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 2,49% alkoholu etylowego we krwi usiłował prowadzić pojazd mechaniczny w ruchu lądowym w ten sposób, że samochodem osobowym m-ki V. (...) nr rej. (...) próbował wyjechać z przydrożnego rowu na jezdnię, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z powodu zawieszenia się podwoziem auta na skarpie oraz w związku z uniemożliwieniem mu dalszej jazdy poprzez wyciągnięcie ze stacyjki przez interweniującą osobę kluczyków i

unieruchomienie silnika będąc wcześniej prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 19.03.2014 r. w sprawie sygn. akt IIK 28/14 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości tj. występku z art. 13§1 kk w zw. z art., 178a§4 kk

i ustalając, że tak przypisanych czynów dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw określonych w art. 91§1 kk na podstawie art. 178a§4 kk i art. 14§1 kk w zw. z art. 178a§4 kk w zw. z art. 91§1 kk orzeka jedną karę 1 (jeden) rok pozbawienia wolności, a nadto na podstawie art. 42§3 kk środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio oraz na podstawie art. 43a§2 kk świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 10.000,00 (dziesięć tysięcy) złotych;

c) w okresie od nieustalonego dnia po 18.10.2015 r. do 07.01.2016 r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru na trasie B. – K. – G. prowadził kilkakrotnie na drodze publicznej samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...) nie stosując się do decyzji Starosty Powiatu (...) nr (...) (...) z dnia 15.04.2014 roku o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi tj. występku z art. 180a kk w zw. z art. 12 kk i za to skazując na podstawie powyższego przepisu wymierza mu na podstawie art. 180a kk karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 42§1a pkt 1 kk środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzy) lat.

2. Na podstawie art. 568a§1 pkt 1 kpł w zw. z art. art. 85§1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86§1 kk, art. 90§2 kk, art. 91§2 kk łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt 1 powyższego wyroku oraz środki karne i wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jeden) rok i 4 (cztery) miesięcy pozbawienia wolności oraz łączny środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

3. Zwalnia oskarżonego od uiszczenia opłaty i ponoszenia kosztów sądowych w pozostałym zakresie.

Sygn. akt II K 90/17

UZASADNIENIE

Na podstawie wyników rozprawy głównej Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Oskarżony T. Ł. prawomocnym wyrokiem SR w Giżycku z dnia 19 marca 2014 roku w sprawie sygn. akt II K 28/14 za przestępstwo z art. 178a§4 kk został skazany na karę osiem miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres dwóch lat, środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat, na poczet którego zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 07 stycznia 2014 roku i świadczenie pieniężne w kwocie 200 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Nadto w okresie próby zobowiązano oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu. Po uprawomocnieniu się wyroku w dniu 27 marca 2014 roku i przesłaniu go w związku z tym, że zawierał orzeczenie o zakazie prowadzenia pojazdów do Starostwa Powiatowego w G. organ ten decyzją z dnia 15 kwietnia 2014 roku w sprawie (...) (...) (...) na podstawie art. 182§2 kkw cofnął T. Ł. uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi na okres od dnia 07 stycznia 2014 roku do dnia 07 stycznia 2016 roku nadając tej decyzji na podstawie art. 108§1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2017r. poz. 1257, w dalszej części uzasadnienia kpa) rygor natychmiastowej wykonalności. Decyzję powyższą doręczono oskarżonemu na podstawie art. 43 kpa w trybie doręczenia zastępczego w dniu 17 kwietnia 2014 roku. W związku z nieobecnością T. Ł. odebrała ją jako dorosły domownik jego żona R. Ł., która mieszkała wspólnie z nim do lipca 2014 roku (dowód: zeznania R. Ł. k. 185-185v oraz 119v w części odczytanej w trybie art. 391§1 kpł; odpis wyroku w sprawie II K 28/14 k. 34; odpis decyzji z dnia 15 kwietnia 2014 roku k. 102; odpis potwierdzenia odbioru k. 103).

Pomimo prawomocnego wyroku skazującego w sprawie II K 28/14 za prowadzenie w stanie nietrzeźwości pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, na mocy którego orzeczono m.in. środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat oraz decyzji Starosty (...) cofającej uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi w okresie od 07 stycznia 2014 roku do 07 stycznia 2016 roku T. Ł. w dniu 18 października 2015 roku

kupił od małżonków D. i E. M. mieszkających w O. samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...). Samochodem tym zaczął następnie prowadząc go, jeździć bez uprawnień drogami publicznymi z miejsca zamieszkania do pracy, m.in. na terenie G. i m. K..

W niedzielę 16 października 2016 roku w godzinach popołudniowych pojazdem tym postanowił pojechać do m. M. odwiedzić P. B., którego spotkał w tym dniu w godzinach przedpołudniowych u mieszkającego w m. G. J. P.. Odwiozł on go wówczas swoim samochodem do domu i chcąc zrewanżować się mu tego samego dnia w godzinach popołudniowych pojechał do niego z alkoholem w postaci butelki wódki o pojemności 0,7 litra. Wypili ją wspólnie z G. D. – znajomym W. B. i jego konkubiny A. K. (1), których tego popołudnia również odwiedził on. Będąc już pod znacznym działaniem alkoholu oskarżony wyszedł z ich mieszkania około godz. 20.00 i kierując samochodem V. (...) nr rej. (...) udał się w kierunku m. B., w której mieszka. Jadąc z M. na wysokości zjazdu do posesji M. nr 85 tracąc panowanie nad pojazdem zjechał z drogi do przydrożnego rowu po lewej stronie patrząc w kierunku, w którym poruszał się, tj. m. S.. W związku z tym, że auto gwałtownie zatrzymało się, T. Ł. uderzył głową w przednią szybę, rozcinając sobie prawą powiekę górną i dolną, zaś silnik samochodu zgasał. Następnie oskarżony przemieścił się na tylną kanapę samochodu, na której położył się. W tym czasie z polowania wracał K. K., który jechał samochodem drogą od strony m. S.. Dojeżdżając do M. zobaczył w rowie po swojej prawej stronie samochód, spod maski którego wydobywała się para oraz dym i postanowił zatrzymać się. Podchodząc do tego pojazdu zauważył leżącego na tylnym siedzeniu mężczyznę, który miał zakrwawioną twarz. W związku z tym otworzył tylne drzwi auta i zapytał tego mężczyznę, którym był oskarżony, czy żyje. Odpowiedział mu on, że nic mu nie jest i żeby zamknął drzwi, bo jest mu zimno. Odpowiadając na kolejne pytanie czy jechał sam, stwierdził, że kierowca poszedł po pomoc i ponowił prośbę o zamknięcie drzwi, co K. K. uczynił i udał się w kierunku swojego samochodu. W międzyczasie stwierdził, że w pobliżu nie ma żadnych innych osób oraz zadzwonił na numer 112, informując o zaistniałym zdarzeniu i obrażeniach znajdującej się w samochodzie osoby służby ratownicze. Stojąc przy swoim samochodzie zadzwonił również do córki, żeby poinformować ją, że przyjedzie później. W tym czasie usłyszał sygnały dźwiękowe nadjeżdżającej karetki pogotowia oraz pracę silnika, który został uruchomiony w samochodzie stojącym w rowie i zaczął biec w jego kierunku. Auto ruszyło, jednak po przejechaniu około 0,5 m zawiesiło się podwoziem na skarpie, co uniemożliwiło dalszą jazdę, gdyż jego przednie koła obracały się w miejscu. Gdy dobiegł do samochodu stwierdził, że za kierownicą siedzi oskarżony. Następnie otworzył przednie prawe drzwi i, żeby uniemożliwić mu dalszą jazdę, wyjął ze stacyjki kluczyki, unieruchamiając tym samym silnik. Po chwili podjechała do nich karetka pogotowia, a następnie przyjechali funkcjonariusza KPP w G.. Oskarżonego przywieziono do SOR w G., gdzie zszyto mu ranę oraz pobrano od niego do badań na zawartość alkoholu trzykrotnie o godz. 22.00, 22.30 i 23.00 krew. Przeprowadzane w Laboratorium Kryminalistycznym KWP w O. badania wykazały stężenie alkoholu etylowego:

- w próbce pobranej o godz. 22.00 wynoszące 2,49%,
- w próbce pobranej o godz. 22.30 wynoszące 2,46%,
- w próbce pobranej o godz. 23.00 wynoszące 2,20%

(dowód: zeznania R. Ł. j/w, K. K. k. 183 oraz 10v i 52v-53 w części odczytanej w trybie art. 391§1 kpk, D. M. (1) k. 237-237v, D. J. k. 185v-186v, 239, 257-258 oraz k. 94-95, 104v-105, 105, 105v w części odczytanej w trybie art. 391§1 kpk; odpis notatki urzędowej k. 1 – oryginał k. 5 załącznika adresowego; odpis umowy kupna-sprzedaży pojazdu k. 7; protokół oględzin k. 3-4; dokumentacja zdjęciowa k. 54-59; protokoły pobrania krwi k. 23, 29, 35; sprawozdania z przeprowadzonych badań krwi k. 22, 28, 34; protokół oględzin k. 87; materiał poglądowy k. 88-89).

Wracając następnego dnia po zwolnieniu przez policję oskarżony zaszedł do znajomego J. P. zam. G., któremu powiedział o uszkodzeniu samochodu V. (...) w wyniku wjechania do rowu i zwrócił się z prośbą o podwiezienie do domu. Dwa – trzy tygodnie później kupił od niego samochód R. (...), którym odjechał do domu jako kierowca. Samochodem tym jeździł następnie do pracy na terenie K. i G., wożąc m.in. D. J., który w tym czasie pracował z nim. Pojazd ten zepsuł się mu w połowie stycznia 2017 roku i od tej pory nie jeździł już nim (dowód: zeznania J. P. j/w, D. J. j/w).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił głównie na podstawie zeznań świadków K. K., R. Ł., J. P., J. K., D. J., D. M. (1), G. D., częściowo na podstawie zeznań A. K. (1) i P. B. oraz pozostały materiał dowodowy ujawniony w toku przewodu sądowego.

Oskarżony, zarówno w toku rozprawy sądowej (k. 182v), jak i na etapie postępowania przygotowawczego (protokół wyjaśnień k. 111 w części odczytanej w trybie art. 389§1 kpk) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania.

Wyjaśnienia złożył natomiast podczas postępowania dowodowego (k. 232v). Udzielając odpowiedzi na pytania obrońcy twierdził mianowicie, że nie kojarzy, żeby odbierał dokumenty w związku z zatrzymaniem bądź cofnięcie prawa jazdy przez Starostwo. Utrzymywał nadto, że nie przekazywała mu ich również była żona i w związku z tym nie widział ich. Odniósł się również do osoby D. J., wyjaśniając, że pracował on u niego jesienią przez miesiąc i kilka dni. Przyznał, że nie zapłacił mu, gdyż poniósł przez niego straty. Jak utrzymywał, musiał naprawić ściany w remontowanym mieszkaniu, które poprzewierzał on.

Wyjaśnieniom oskarżonego, który ograniczył się do tego, że nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu sąd nie dał wiary, gdyż są one gołosłowne i w związku z tym uznać je należy za przyjętą linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Odnosząc się do stawianego oskarżonemu zarzutu opisanego w akcie oskarżenia przede wszystkim podnieść należy, że rzeczywisty zbieg przepisów ustawy skutkujący przyjęciem tzw. kumulatywnej kwalifikacji z art. 11§2 kk ma miejsce wtedy, gdy jeden czyn sprawcy wyczerpuje znamiona typów czynów zabronionych określonych w co najmniej dwóch przepisach ustawy karnej, zaś pominięcie w kwalifikacji któregoś ze zbiegających się przepisów spowodowałoby, że nie byłaby oddana w kwalifikacji prawnej zawartość bezprawia tego czynu (patrz m.in. A. Zoll – red. Kodeks karny, komentarz, t. I, 2016 rok; również wyrok SN z 06 czerwca 2003 roku, III KKN 349/01).

Z pewnością kumulatywna kwalifikacja w podanym wyżej rozumieniu nie zachodzi w przypadku zarzutu stawianego aktem oskarżenia w powyższej sprawie z powodów, które zostaną omówione w dalszej części uzasadnienia. Jeden czyn to zachowanie będące zewnętrznym przejawem jednego impulsu woli, niezależnie od liczby skutków tego zachowania oraz liczby naruszonych przez nie norm. Za jeden czyn uważa się również konstrukcję tzw. czynu ciągłego (art. 12 kk). Wśród typów czynów zabronionych, których znamiona w ramach przyjętej kumulatywnej kwalifikacji wyczerpał zdaniem oskarżyciela publicznego oskarżony wskazano art. 180a kk. Jest to występki polegający na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w określonych miejscach, tj. na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu wbrew decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. Tak więc jego znamiona zostają zrealizowane wówczas, gdy wobec sprawcy wydano decyzję o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami, co może nastąpić w drodze administracyjnej. Zgodnie z art. 103 ustawy z dnia 05 stycznia 2011 roku o kierujących pojazdami (t.j. Dz.U. z 2017 roku, poz. 978) starosta wydaje decyzję administracyjną o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami w przypadku stwierdzenia:

1. braku zdolności do kierowania pojazdami;
2. naruszenia przez kierującego przepisów oraz;
3. orzeczenia sądu.

Do trzeciej grupy należy m.in. orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów. Zgodnie z art. 182 kkw sąd przesyła wówczas odpis wyroku zawierającego zakaz prowadzenia pojazdów właściwemu organowi, który zobowiązany jest cofnąć uprawnienia do ich prowadzenia w orzeczonym zakresie. Decyzja o cofnięciu uprawnienia w chwili prowadzenia pojazdu mechanicznego przez sprawcę musi być wykonalna, tak więc ostateczna, zaś w przypadku decyzji nieostatecznej, gdy nadano jej rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 108§1 kpa. Jest to przestępstwo formalne (bezsuktywne) i w związku z tym polega na abstrakcyjnym narażeniu na niebezpieczeństwo. Kryminalizacji poddane jest prowadzenie pojazdu mechanicznego. Przez prowadzenie pojazdu rozumieć należy

czynności polegających na wprawieniu pojazdu w ruch, a następnie na utrzymaniu pojazdu w ruchu. Występek ten można popełnić tylko umyślnie, zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym (patrz m.in. Kodeks karny. Komentarz. red. R. Stefański, 2018 rok, wydanie 21).

Z dokonanych w tej części ustaleń wynika bezspornie, że prawomocnym wyrokiem SR w Giżycku z dnia 19 marca 2014 roku T. Ł. został skazany za przestępstwo z art. 178a§4 kk, m.in. na środek karny dwóch lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, na poczet którego zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 07 stycznia 2014 roku (odpis wyroku k. 134). Bezspornym jest również, że Starosta (...) decyzją z dnia 15 kwietnia 2014 roku w sprawie (...) (...) na podstawie art. 182§2 kkw cofnął oskarżonemu uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi od dnia 07 stycznia 2014 roku do dnia 07 stycznia 2016 roku oraz że na podstawie art. 108§1 kpa decyzji tej nadano rygor natychmiastowej wykonalności (odpis decyzji k. 102). Decyzję doręczono oskarżonemu w trybie doręczenia zastępczego określonego w art. 43 kpa, tj. dorosłemu domownikowi w związku z nieobecnością adresata. Odebrała ją jego żona R. Ł., która potwierdziła to w złożonych zeznaniach (k. 119v, 195-195v). Świadek nie miała również wątpliwości, że gdy wyprowadzała się od T. Ł. w lipcu 2014 roku wśród wspólnych dokumentów przechowywanych w kuchni w szufladzie widziała pisma z Wydziału Komunikacji adresowane do niego, w tym decyzję o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami oraz że to on musiał otworzyć je i zapoznać się z nimi, gdyż po ich odebraniu nie otwierała korespondencji. Z zeznań R. Ł. wynika nadto, że pomimo tej decyzji oskarżony dalej jeździł m.in. samochodem marki V. (...), który kupił sobie. Przyznała nadto, że wprawdzie osobiście nie widziała tego, jednak dochodziły do niej sygnały, że samochodem tym jeździ do pracy.

Kupno przez oskarżonego w dniu 18 października 2015 roku samochodu marki V. (...) nr rej. (...) w O. wynika zarówno z odpisu zabezpieczonej umowy, jak i zeznań współwłaściciela auta D. M. (1) (kopia umowy k. 7, zeznania D. M. k. 237-237v). Wiarygodność R. Ł. w części dotyczącej tego, że oskarżony prowadził ten samochód w podanym wyżej rozumieniu, dojeżdżając nim do pracy, potwierdzili natomiast świadkowie:

- J. P. (k. 194v), kolega T. Ł., z którego zeznań wynika, że raz albo dwa wiosną 2016 roku mijał się z nim na trasie K.-G.. Nie miał również wątpliwości, że oskarżony kierował wówczas pojazdem marki V. (...);
- D. J. (k. 185v-186, 239-239v, 94v-95, 104v-105v), sąsiad, który pracował z nim przez okres 1,5 miesiąca od września 2016 roku i wówczas jeździł z nim jako pasażer, do czasu, kiedy rozbił auto 16 października 2016 roku w miejscowości M..

Z zeznań J. P. wynika nadto, że sprzedał oskarżonemu jakiś czas po rozbiciu samochodu V. (...) samochód R. (...), którym w dniu zakupu odjechał z jego posesji prowadząc to auto. Pojazd ten, jak wynika z zeznań D. J., oskarżony kupił po upływie dwóch – trzech tygodni od rozbicia samochodu V. (...), tak więc na przełomie października i listopada 2016 roku, zaś jeździł nim do czasu, gdy zepsuł mu się.

To, że oskarżony prowadził samochód V. (...) w dniu 16 października 2016 roku i zjeżdżając nim do rowu rozbił go wynika także z zeznań jego szwagra J. K. (k. 194v-195 i 107). Świadek ten zeznał mianowicie, że T. Ł. zadzwonił do niego następnego dnia po tym, jak dowiedział się, że miał wypadek. Podczas rozmowy poinformował go, że wyszedł z policji, gdzie był zatrzymany do wytrzeźwienia oraz że na trasie M.-S. miał wypadek i że samochodem jechał sam.

Jak z powyższego wynika zeznania omówionych wyżej świadków J. P., D. J., J. K., D. M. (1) i R. Ł. tworzą spójną, wzajemnie uzupełniającą się i logiczną całość, z której wynika, że oskarżony w okresie od nieustalonego dnia po 18 października 2015 roku, w którym kupił samochód V. (...) do dnia 07 stycznia 2016 roku, działając w warunkach czynu ciągłego określonych w art. 12 kk, tj. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru prowadził co najmniej kilkakrotnie ten pojazd na drodze publicznej B.-K.-G. nie stosując się do decyzji Starosty Powiatu (...) nr (...) (...) z dnia 15 kwietnia 2014 roku o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi. Decyzją tą, jak z niej wynika, uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi kat. B zostały oskarżonemu cofnięte w okresie od 07 stycznia 2014 roku do 07 stycznia 2016 roku. W związku z tym była to decyzja terminowa i cofnięcie uprawnień do kierowania pojazdami obowiązywało przez okres dwóch lat, tj. do 07 stycznia 2016 roku. Po upływie tego okresu oskarżony do chwili uzyskania uprawnień do kierowania pojazdami, uzyskał status osoby nieposiadającej

takich uprawnień. Każda decyzja musi być wykonana zgodnie ze swoją treścią i nie może powodować większych ujemnych skutków dla obywatela niż wynika z jej treści. Mając powyższe na uwadze sąd ustalił, że oskarżony występku z art. 180a kk w zw. z art. 12 kk dopuścił się w okresie jej obowiązywania, tj. do dnia 07 stycznia 2016 roku i tym samym zmienił opis czynu w tej części zawarty w zarzucie stawianym aktem oskarżenia, w którym przyjęto, że dopuścił się go do stycznia 2017 roku. Nadto występku ten sąd wyodrębnił jako odrębny czyn (patrz pkt.1 lit. c wyroku). Zdaniem sądu nie ulega wątpliwości, że w świetle omówionych wyżej dowodów wina i okoliczności popełnienia przez oskarżonego tak przypisanego mu występku z art. 180a kk w podanym wyżej rozumieniu stanowiącego odrębny czyn nie budzą najmniejszych wątpliwości.

Oskarżonemu T. Ł. zarzucono nadto popełnienie w dniu 16 października 2016 roku przestępstwa z art. 178a§4 kk pozostającego w zbiegu kumulatywny z przestępstwem z art. 13§1 kk w zw. art. 178a§4 kk popełnionym również w dniu 16 października 2016 roku. Z tak przyjętą kumulatywną kwalifikacją (rzeczywistego zbiegu przepisów ustawy) zdaniem sądu nie można się zgodzić.

Z dokonanych w tej części ustaleń wynika bezspornie, że w godzinach popołudniowych 16 października 2016 roku oskarżony przyjechał na posesję W. B. i jego konkubiny A. K. (1) swoim samochodem V. (...) nr rej. (...), przywożąc ze sobą wódkę w butelce o pojemności 0,7 litra. To, że ze swojej posesji w B. w godzinach popołudniowych 16 października 2016 roku w niedzielę wyjechał samochodem V. (...) jako kierowca i udał się w kierunku W. wynika z zeznań D. J. (k. 186v). Zeznał on mianowicie, że był w jego domu chwilę przed tym, jak powiedział, że jedzie do dzieci w W., a następnie wsiadł do samochodu i odjechał. Wątpliwości odnośnie tego, że na posesję W. B. i A. K. (1) oskarżony przyjechał samochodem V. (...) nie miał będący wówczas u nich G. D. (k. 221v). Nie był on jedynie pewny, czy przyjechał sam, utrzymując, że widział, jak auto wjechało na podwórko, jednak nie zwrócił uwagi kto z niego wysiadł i czy była to jedna osoba czy więcej. Nie miał natomiast wątpliwości, że po tym, jak wjechał ten samochód, do mieszkania przyszedł oskarżony. Odnośnie tego, w jaki sposób T. Ł. dotarł na posesję, w szczególności czy przyjechał samochodem oraz w jaki sposób opuścił ją, gdy wyszedł z mieszkania nie wniosły natomiast niczego istotnego zeznania P. B. (k. 38v i 183v) i A. K. (2) (k. 40v i 184). Ze złożonych przez P. B. zeznań wynika nadto, że oskarżony podczas pobytu w ich mieszkaniu nie dzwonił do nikogo i nikt nie dzwonił do niego. A. K. (1) utrzymywała natomiast, że w pewnym momencie oskarżony wyszedł do ubikacji i gdy wrócił powiedział, że wychodzi, gdyż przyjechali po niego, nie mówiąc kto konkretnie. Oboje zeznali nadto, że nie wychodzili za nim przed dom i nie widzieli, czy jakiś samochód wjechał po niego na podwórko, czy też czekał przy drodze i z kim odjechał oraz jakim samochodem. Nadmienić jedynie należy, że G. D. w tym czasie już nie było, gdyż wyszedł wcześniej. Nie ulega natomiast wątpliwości, że po przejechaniu stosunkowo niewielkiej odległości samochód oskarżonego V. (...) nr rej. (...) pomiędzy godziną 20.00-21.00 zauważył w przydrożnym rowie na wysokości posesji nr (...) w m. M., po lewej stronie patrząc w kierunku m. S., w którym jechał, jadący od strony tej miejscowości w kierunku M. K. K., który zatrzymał się (zeznania k. 10v, 183). Z zeznań tego świadka wynika nadto, że w samochodzie była tylko jedna osoba, a mianowicie oskarżony, który gdy podszedł do auta, leżał na tylnej kanapie. Przyznał nadto, że powiedział mu on, gdy zapytał o inne osoby, że kierowca samochodu poszedł po pomoc nie podając żadnych jego danych. Zeznał nadto, że gdy oddalił się w kierunku swojego samochodu, żeby zawiadomić córkę o późniejszym powrocie, w pewnym momencie oskarżony uruchomił auto i próbował wyjechać nim z rowu, co okazało się niemożliwe, gdyż pojazd zawisł na skarpie. Nie potrafił przy tym wskazać w jaki sposób oskarżony przemieścił się z tylnej kanapy na fotel kierowcy, w szczególności czy wysiadł w tym celu na zewnątrz, czy też nie. Z jego zeznań wynika bezspornie, że T. Ł. nie miał z tym żadnego problemu. W obawie, że auto może jednak wyjechać na drogę, jak wynika z zeznań tego świadka, otworzył przednie drzwi od strony pasażera i wyjął ze stacyjki kluczyki, unieruchamiając w ten sposób silnik. W tym czasie przyjechała karetka pogotowia, którą oskarżony został przewieziony do (...) w G., gdzie pobrano od niego trzykrotnie o godz. 22.00, 22.30 i 23.00 krew w celu przeprowadzenia badań na zawartość alkoholu. Do czasu przyjazdu karetki pogotowia oraz policji, co również wynika z zeznań tego świadka, nie pojawiła się w pobliżu żadna inna osoba. Również oskarżony nie wskazał żadnej osoby jako kierowcy, zaś po postawieniu mu zarzutu nie przyznał się jedynie do zarzucanego mu czynu.

Przeprowadzone badania krwi u oskarżonego wykazały o godz. 22.00 stężenie alkoholu etylowego 2,49‰, o godz. 22.30 w wysokości 2,46‰, zaś o godz. 23.00 wynosiło ono 2,20‰. To, że samochodem miał kierować on, czy też

inna osoba, oskarżony nie powiedział jednoznacznie J. P., do którego zaszedł po zwolnieniu go z policji następnego dnia. Z zeznań tego świadka wynika, iż powiedział mu, że samochód wjechał do rowu, ale nie powiedział, czy to on nim kierował.

O tym, że jechał sam, oskarżony powiedział natomiast dzwoniąc po tym, jak wyszedł z policji do szwagra J. K. (zeznania k. 107v i 185). Po kilku dniach do tego, że sam jechał samochodem, gdy wpadł do rowu, przyznał się również D. J. (zeznania k. 185v-186v). Świadek ten zeznał nadto, że w jego obecności oskarżony dzwonił do różnych osób, m.in. do D. L., prosząc ich, żeby wskazali na siebie, iż byli w dniu 16 października 2016 roku kierowcami samochodu V. (...). Przesłuchany na tę okoliczność D. L. (k. 232-232v i 257v) zaprzeczył temu, nie kwestionując tego, że raz albo dwa pracował wspólnie z oskarżonym i D. J..

Także zeznaniom omówionych wyżej świadków w tej części sąd dał wiarę, gdyż są one logiczne, spójne i wzajemnie uzupełniają się. Za niewiarygodne sąd uznał natomiast zeznania D. L., który zaprzeczył temu, aby oskarżony prosił go o przysługę polegającą na tym, że był kierowcą samochodu V. (...), gdy auto to wjechało do rowu w pobliżu m. M. w dniu 16 października 2016 roku. Zdaniem sądu świadek D. J. nie miał żadnego interesu w tym, aby bezpodstawnie wskazywać na taką rozmowę, zaś D. L., nie potwierdzając jej, zdaniem sądu, kierował się jako kolega oskarżonego złe pojętą lojalnością, chcąc mu w ten sposób pomóc, a przynajmniej nie zaszkodzić.

Jeden czyn, o czym była mowa wyżej, to zachowanie będące wewnętrznym przejawem impulsu woli. Takim impulsem woli było niewątpliwie prowadzenie przez T. Ł. w godzinach wieczornych 16 października 2016 roku po opuszczeniu mieszkania znajomych samochodu V. (...) w znacznym stanie nietrzeźwości z zamiarem powrotu do domu. Całkowicie odrębnym zachowaniem oskarżonego było natomiast przemieszczenie się z tylnej kanapy na fotel kierowcy i uruchomienie silnika samochodu V. (...), a następnie podjęcie próby wyjechania nim z rowu, co okazało się niemożliwe w związku z tym, że auto zawisło podwoziem na skarpie, a nadto w związku z zachowaniem znajdującego się w pobliżu K. K., który unieruchomił silnik, wyjmując ze stacyjki kluczyk.

Istota występku opisanego w art. 178a§1 kk polega na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. W rozumieniu art. 115 § 16 kk stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Już sam zatem tylko fakt prowadzenia pojazdu w takim stanie pociąga za sobą wypełnienie znamion przestępstwa, chociażby pojazd był prowadzony całkowicie prawidłowo, zaś sprawca nie naruszył żadnej innej zasady bezpieczeństwa w ruchu i nie spowodował konkretnego niebezpieczeństwa. Jest ono dokonane w momencie uruchomienia pojazdu i podjęcia jazdy (zob. pod. M. Budyn-Kulik, Komentarz do art. 178a kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks karny. Komentarz praktyczny, Oficyna 2007, II wabB). Przystępstwo określone w art. 178a § 1 KK może być popełnione w każdym miejscu, gdzie odbywa się ruch pojazdów, gdyż jego znamieniem jest m.in. prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości „w ruchu lądowym”. Pojęcie ruchu lądowego obejmuje natomiast swoim zakresem nie tylko drogi publiczne i strefy zamieszkania, ale wszystkie miejsca ogólnie dostępne, na których odbywa się rzeczywisty ruch pojazdów (patrz m.in. postanowienie SN z dnia 28.05.2008r. IV KK 29/08). Jest ono tożsame z miejscem popełnienia przestępstwa wypadku w komunikacji (art. 177 KK). Tak więc dla karalności tego czynu nie jest wymagane, by pojazd mechaniczny był prowadzony na drodze publicznej. Ważne jest, by było to miejsce, w którym odbywa się ruch pojazdów.

Przepis art. 178a§4 kk przewiduje typ kwalifikowany ze względu na trzy rodzaje znamion świadczących o nieskuteczności zastosowanych dotychczas środków penalnych:

1. uprzednie prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 178a§1 kk;
2. uprzednie prawomocne skazanie za jedno z wymienionych przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji z art. 173, 174, 177 lub 355§2 kk popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego;

3. popełnienie przestępstwa z art. 178a kk w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Usiłowanie jako typ stadialny przestępstwa cechuje brak dokonania przestępstwa, a więc przy istnieniu zamiaru dokonania i zachowania zmierzającego bezpośrednio ku realizacji tego zamiaru, nie wypełnia cech zespołu przedmiotowych znamion przestępstwa określonych w szczególnych przepisach ustawy karnej i wymaganych dla ustalenia, że przestępstwo zostało dokonane.

O ile zatem bezspornym jest, że T. Ł. w świetle omówionego materiału dowodowego zachowaniem polegającym na tym, że:

- w dniu 16.10.2016 r. około godz. 20:30 na trasie M. – S. gmina W. znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 2,49‰ alkoholu etylowego we krwi prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy m-ki V. (...) nr rej. (...) będąc wcześniej prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 19.03.2014 r. w sprawie sygn. akt IIK 28/14 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w pełni wyczerpał znamiona występku z art. 178a§4 kk w podanym wyżej rozumieniu;

o tyle zachowaniem, polegającym na tym, że

- w dniu 16.10.2016 r. około godz. 20:34 w miejscowości M. gmina W. znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 2,49‰ alkoholu etylowego we krwi usiłował prowadzić pojazd mechaniczny w ruchu lądowym w ten sposób, że samochodem osobowym m-ki V. (...) nr rej. (...) próbował wyjechać z przydrożnego rowu na jezdnię, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z powodu zawieszenia się podwoziami auta na skarpie oraz w związku z uniemożliwieniem mu dalszej jazdy poprzez wyciągnięcie ze stacyjki przez interweniującą osobę kluczyków i unieruchomienie silnika będąc wcześniej prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 19.03.2014 r. w sprawie sygn. akt IIK 28/14 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w pełni wyczerpał znamiona występku z art. 13§1 kk w zw. z art. 178a§4 kk stanowiącym odrębny czyn.

Wina oskarżonego oraz okoliczności popełnienia tak przypisanych mu opisanych wyżej występków stanowiących odrębne czyny zdaniem sądu nie budzą najmniejszej wątpliwości i zostały udowodnione.

Uznając T. Ł. za winnego popełnienia tak przypisanych mu czynów sąd:

- ustalając, że czyny z art. 178a§4 kk i z art. 13 kk w zw. z art. 178a§4 kk przypisane w pkt 1 lit. a i b wyroku stanowią ciąg przestępstwa określony art. 91§1 kk (zostały popełnione w krótki odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności), skazując za nie, orzekł na podstawie art. 178§4 kk w zw. z art. 91§1 kk jedną karę jednego roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 42§3 kk środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, a nadto na podstawie art. 43a§2 kk świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 10.000,00 złotych;
- za czyn przypisany w pkt. 1 lit. c wyroku na podstawie art. 180a kk wymierzył mu karę osiem miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 42§1a pkt 1 kk środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat.

Nadmienić jedynie należy, że orzeczenie środków karnych na podstawie art. 42§3 kk i 42§1a pkt 1 kk oraz świadczenia pieniężnego na podstawie art. 43a§2 kk, jak wynika z powyższych przepisów, jest obligatoryjne.

Wymierzając powyższe kary sąd miał na uwadze jako okoliczności obciążające wysoki stopień zawinienia oskarżonego wynikający z popełnienia zarzucanych mu czynów z winy umyślnej z zamiarem bezpośrednim oraz społecznej szkodliwości wyrażającej się w rodzaju, charakterze i wielości naruszonych dóbr w postaci bezpieczeństwa w komunikacji oraz porządku publicznego i działaniu organów publicznych, rozmiarze grożącej szkody, a także sposobie i okolicznościach popełnienia, a nadto wadze naruszonych obowiązków i rodzaju naruszonych podstawowych reguł

ostrożności wynikających z prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości. Na niekorzyść oskarżonego sąd uwzględnił także jego wysoki stan nietrzeźwości wynoszący 2,49‰ oraz dotychczasową wielokrotną karalność, w tym za przestępstwa tego samego typu (dane o karalności k. 247-249).

Sąd nie dopatrył się natomiast żadnych okoliczności, które mogły przemawiać na korzyść oskarżonego.

Łącząc tak orzeczone kary jednostkowe oraz środki karne sąd na podstawie art. 568a§1 pkt 1 kpk w zw. z art. art. 85§1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86§1 kk, art. 90§2 kk, art. 91§2 kk wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 (jeden) roku i 4 (cztery) miesiące pozbawienia wolności oraz łączny środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Zdaniem sądu tak wymierzone kary jednostkowe, kara łączna oraz środek karny są współmierne do stopnia zawinienia oskarżonego oraz społecznej szkodliwości czynów, których się dopuścił, a nadto spełnią cele w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na jego osobę, a także w zakresie szeroko rozumianej prewencji ogólnej.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 624§1 kpk, uznając, że ich uiszczenie przez oskarżonego byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację rodzinną (posiada troje dzieci, na które jest zobowiązany do płacenia alimentów w łącznej kwocie 1.000 złotych miesięcznie), majątkową (nie posiada żadnego majątku) oraz wysokość dochodów.